

EL NE DĂ TOATE LUCRURILE

Puteți să vă așezați. Întotdeauna sunt copleșit când aud cântarea aceasta: „Crede numai!” Apoi, primirea pe care mi-ați făcut-o...

Sunt cu adevărat fericit pentru că astăzi pot să stau alături de păstorul vostru aici, în „Tabernacolul Vieții.” Îmi place mult cuvântul acesta: „Viață”. De fapt, tema despre care am vorbit azi-dimineață s-a numit: **„Siguranța vieții”**. Nădăjduiesc că fiecare dintre voi are o „Poliță de Asigurare”, deoarece avem nevoie de ea, dacă vrem să avem siguranță.

Bănuiesc că ați fost anunțați că peste puțin timp va avea loc un serviciu de botez, pe care-l așteptăm cu nerăbdare. Voi încerca să vă dau drumul cât se poate de repede. Sunt puțin obosit, dar am venit mai devreme pentru că Billy mi-a spus că astăzi vreți să plecați mai devreme.

„Ce înseamnă mai devreme?” l-am întrebat eu.

De când am ieșit din timp și am intrat în veșnicie, nu mai am noțiunea timpului. Nu mai știu cât este ceasul, pentru că nu mai măsurăm timpul, ci îl lăsăm să treacă cum vrea el.

Jim, cred că aveți benzile pregătite, nu-i așa? Nu știu ce părere au oamenii, dar benzile acestea fac ocolul lumii. Sunt sute de mesaje diferite și rânduri de rugăciune din diferite locuri.

Tânărul acesta și socrul lui, au un aparat care funcționează aproape tot timpul, zi și noapte. Ei înregistrează benzi care sunt oferite apoi spre vânzare așa că, dacă doriți, puteți să vi le procurați. Avem și broșuri.

Tot timpul mă întâlnesc cu oameni care îmi spun: „Am primit mântuirea în timp ce ascultam banda cutare.” De aceea înregistrăm aceste benzi, pentru că ele reprezintă binecuvântare și ajutor pentru mulți oameni.

În seara aceasta aș vrea să citesc câteva cuvinte din Epistola către **Romani 8.32** și vom vorbi câteva minute despre acest verset:

„El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-adat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?”

Azi-dimineață am vorbit despre „Asigurare”, iar acum vom vorbi despre „Cum știi ce și în ce să investești”. Astfel, tema din seara aceasta este: **„El ne dă toate lucrurile.”**

Să ne rugăm.

Doamne, ne-am adunat aici cu un singur scop: să vorbim, să cântăm și să mărturisim despre Tine; să aducem slavă și onoare Numelui Tău.

Te rugăm să binecuvântezi adunarea noastră, să vii în mijlocul nostru și să ne dai tot ceea ce așteaptă Dumnezeu de la noi, pentru că cererile noastre sunt multe și felurite: mântuire, umblare mai aproape de Dumnezeu, experiențe deosebite, vindecarea trupului și atâtea altele. Tu le știi pe toate.

Ce s-ar fi întâmplat dacă n-am fi avut un Tată ceresc la care să putem veni? Ce s-ar fi întâmplat dacă n-am fi avut la picioarele cui să ne lăsăm poverile? Ce s-ar fi întâmplat dacă păcatul n-ar fi avut nici un sfârșit? O, ce fapte mizerabile am fi fost! Dar suntem atât de recunoscători că există Cineva bun, care ne face parte de binecuvântările Sale. Îți mulțumim pentru ele, Doamne.

Poate nu găsim cele mai potrivite cuvinte, dar Tu ne cunoști inimile, iar rugăciunea mea este ca în seara aceasta să primim îndurare înaintea Ta, prin cântările noastre, prin închinare, prin propovăduirea Cuvântului, astfel încât să ne dai ceea ce Îți cerem. Ascultă-ne, pentru că Te rugăm aceste lucruri în Numele lui Isus. Amin.

Mâine dimineață vom avea școala duminicală, iar mâine seară va fi încheierea a ceea ce cred că pot numi „trezire.” Să nu credeți că este sfârșitul trezirii! Nădăjduiesc că este doar sfârșitul acestui șir de adunări, dar trezirea va continua.

Dacă îmi veți acorda toată atenția pentru următoarele minute, aș dori să vorbesc despre tema: **„El ne dă toate lucrurile.”** Este un subiect pe care îl voi prezenta, mai mult sau mai puțin, ca pe o lecție de școală duminicală.

După cum știți, eu nu sunt un predicator cu studii, dar voi încerca, pe cât posibil, să nu mă depărtez de Cuvânt. Eu nu vorbesc despre nimic până când nu cred din toată inima ceea ce spun, până când nu știu bine pe ce stau și până când nu experimentez mai întâi lucrul respectiv, așa cum a spus Ioan: *„...ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre... aceea vă*

vestim și vouă..." (1 Ioan 1.1,3).

Mă gândeam ce caracter plăcut avea preotul grec care a fost cu noi la părăsirea de azi-dimineață. Avea un caracter deosebit și căuta într-adevăr, o experiență adâncă cu Dumnezeu.

Am mai cunoscut un preot grec care a fost condus la Hristos prin intermediul benzilor. Tatăl lui este un învățător ortodox foarte cunoscut și apreciat în Grecia. El a venit să-și desăvârșească educația și i-a căzut în mâini una dintre benzi. La început, a fost împotriva, dar după aceea a venit, a fost botezat și a primit Duhul Sfânt. El mi-a spus:

„Frate Branham, știu că nu cunoști limba greacă, deoarece am observat că nici la engleză nu ești as, dar oricine vorbește greaca, poate spune că modul în care legi ideile din versetele scrise în această limbă este ireproșabil.” Acesta este motivul pentru care s-a și botezat. El mi-a mai zis:

„Știu că nu cunoști limba greacă, dar legăturile pe care le faci în Scriptură și continuitatea exprimării, sunt specific grecești.” Cred că îl voi chema odată să stea de vorbă cu fratele acesta, pentru că îi va fi de un real folos.

Acum, rugați-vă pentru noi.

Nu putem vorbi despre subiectul: „El ne dă toate lucrurile”, fără să recunoaștem că toate lucrurile ne-au fost date prin Hristos. Iar dacă Dumnezeu nu L-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ca să ne poată da aceste lucruri, cu cât mai mult ni le va da, dacă dorim să le primim?

Nu pot vorbi despre toate lucrurile pe care ni le-a dat El, dar voi vorbi despre unul care are o mare importanță pentru noi: este vorba de **iertare**.

Mie îmi place foarte mult cuvântul acesta. De fapt, cuvântul „iertare” înseamnă „scăpare de vină”, și cine a trăit această experiență, știe cât este de minunat să fii scăpat de vină. Aceasta nu înseamnă „a acoperi păcatele” prin nu știu ce formă de psihologie, ci înseamnă „a le ierta, a le spulbera.” Deci, ele nu mai există pentru că au fost îndepărtate, iertate.

Atunci când acoperi un lucru, îl poți dezveli oricând ca să te întorci la el. Așa se întâmpla cu păcatele în vechime. Dar acum, ele nu mai sunt acoperite, ci sunt șterse pentru totdeauna. S-au dus, au fost aruncate în Marea Uitării ca să nu mai

fie pomenite niciodată. Îmi place aceasta!

Știu că nu este potrivit să se spună glume de la amvon, și cu atât mai mult într-o adunare pentecostală, dar vreau să subliniez ceva foarte important.

Se spune că era o tânără, iar tatăl ei plângea într-una și striga când citea din Biblie, pentru că păcatele lui au fost iertate. Tânăra s-a căsătorit, s-a mutat la oraș și a devenit membră într-o biserică formală și lumească. Într-o zi, urma să se țină la ea acasă adunarea femeilor și tânăra se tot gândea ce să facă cu tatăl ei ca să nu mai strige și ca să-și stăpânească emoțiile.

Astfel, tot gândindu-se tânăra și-a zis: „Dacă îi las Biblia, va striga și va plânge tot timpul, așa că am o singură soluție: îl voi trimite în pod și îi voi da Atlasul geografic ca să privească fotografiile din el.”

Când doamnele se pregăteau să servească ceaiul, a început să se audă o larmă îngrozitoare în pod: țipete, sărituri, țopăituri, strigăte de : „Aleluia! Aleluia!”

Toate femeile s-au speriat, iar tânăra gazdă a alergat în pod, a smuls cartea din mâna bătrânului ei tată și i-a zis: „Tată, aceasta nu este Biblia, ci doar un Atlas geografic.”

„Știu, draga mea”, a răspuns bătrânul, „dar ieri am citit în Biblie că păcatele mele au fost iertate și aruncate în Marea Uitării, iar acum am citit, în această carte, despre o groapă în mare, care este atât de adâncă încât n-a ajuns nimeni până la fundul ei, deși cercetătorii se scufundă tot mai mult.”

Aceasta cred eu că înseamnă iertare: păcatele îți sunt șterse cu desăvârșire, nu doar într-o oarecare măsură, ca apoi s-o iei de la capăt. Nu! Ele sunt șterse, sunt distruse. Noi suntem eliberați prin iertare; nu prin psihologie, nici prin dogme sau emoții, ci prin puterea Calvarului. Așa devenim noi liberi, iertați. O, ce lucru minunat este să știi că nu mai ai nici o povară pe inimă, pe umeri; să fii un om liber!

O astfel de experiență am avut și eu zilele trecute. Poate n-ar trebui să spun aceste lucruri aici, dar vreau să vă povestesc.

Așa cum știți cei de aici, timp ce cinci ani am avut pe umeri o povară foarte grea, pusă de autorități, care doreau cu orice preț, să găsească un pretext ca să mă aresteze. În acești șaisprezece ani de slujbă m-au urmărit îndeaproape, verificând

toate cecurile pe care le dădeau oamenii la adunări, pe numele meu, și care mergeau cu semnătura mea la cheltuielile tabernacolului.

Inspectorul financiar al guvernului federal a spus că cecurile acelea erau ale mele, indiferent ce am făcut cu ele. De exemplu, un frate semna un CEC de câteva mii de dolari pentru o călătorie în străinătate, plata urmând să se facă din fondurile lui, la cererea lui William Branham. Semna și el și eu și treceam suma la fondurile tabernacolului, iar eu păstram toate cecurile.

Dar inspectorul a spus: „Odată ce le-ai semnat, erau ale tale, chiar dacă le foloseai pentru Tabernacol.” N-ai cum să te contrazici cu ei. Au considerat că sunt un delincvent și au spus că pentru toate adunările pe care le-am ținut, le datorez trei sute de mii de dolari.

Când am auzit aceasta, am spus: „Pot să plătesc un dolar pe an, și sper să trăiesc destul ca să pot plăti toată datoria.” Totuși, am respins acuzația, pe motiv că întotdeauna îmi plătesc impozitele la timp. Degeaba! Ei au spus că trebuie să achit suma aceea.

Ani de zile au umblat după dovezi, și vă spun în fața Bibliei și în fața oamenilor care știu aceste lucruri, nu au găsit nici măcar un cent pe care să-l fi folosit pentru mine personal, ci totul a fost pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Zilele trecute, avocatul mi-a dat telefon și mi-a spus: „Frate Branham, guvernul este dispus să ajungă la un compromis.” Aceasta după cinci ani. Apelasem la serviciile companiei „Ice-Miller” din Indianapolis, care mi-a fost recomandată de fratele Arganbright. Nu puteam să părăsesc statul pentru că eram sub supravegherea guvernului, fiind suspectat de delict federal.

Eu i-am întrebat: „Bine, dar ce am făcut?”

„N-ai cunoscut bine legile,” mi-au răspuns.

Nu era vorba de o fraudă, pentru că toți banii i-am folosit pentru biserică, dar oamenii emiteau cecurile pe numele meu, nu pe numele unei fundații oarecare.

Întotdeauna cecurile au fost fotografiate și fiecare exemplar a fost păstrat. Astfel, ei au putut să vadă că toți banii i-am folosit numai pentru cheltuielile Tabernacolului Branham sau pentru misiunile din străinătate.

Așadar, avocatul mi-a spus: „Ei vor să ajungă la un compromis cu tine.”

„Nu le datorez nici un ban”, am răspuns eu.

Atunci el mi-a zis: „Ascultă, frate Branham, cred că ai 95% șanse să scapi, dacă te cheamă în judecată. Nu te pot acuza, dar pot să te constrângă să spui că le datorezi acești bani, apoi vor adăuga și faptul că pe cecuri apare numele tău și semnătura, deși banii au fost folosiți pentru Tabernacol. În felul acesta am putea avea câștig de cauză, dar șansa este minimă.”

Toate dovezile arătau că banii fuseseră folosiți în slujba bisericii și că n-am obținut nici un profit de pe urma lor. Fratele Gordon Lindsay, care a fost aici azi-dimineață, s-a luptat mult pentru mine și la fel toți ceilalți, dar nu era cale de scăpare, pentru că autoritățile o țineau una și bună.

Când mi-a spus că se va recurge la un compromis, m-am speriat foarte tare. „Nu pot face așa ceva,” i-am spus avocatului. „Nu există nici o altă cale?”

„Ar mai putea fi o posibilitate”, mi-a răspuns el. „Putem prelua cazul ca și avocați ai tăi, și să spunem că banii aceia reprezintă daruri pe care nu le-ai pretins, ci ți-au fost dați de bunăvoie de oameni. Astfel, ele sunt neimpozabile. Ar mai trebui plătite doar niște taxe de succesiune, ceea ce ar mai dura cam patru sau cinci zile.”

„O, Doamne, nu mai vreau... Când a început povestea aceasta, nu aveam nici un fir de păr alb. Oh, când mă gândesc că ei mă consideră un hoț și un escroc... Cum este posibil să se poarte așa cu un predicator care propovăduiește Evanghelia și care s-a dovedit că folosește și ultimul bănuț pentru a-i aduce în Împărăția lui Dumnezeu pe criminali și pe toți ceilalți ratați, în timp ce se face pe față publicitate la fabricile de țigări și la băutură, care-i duc pe oameni la cancer și la emisiunile vulgare de la televizor? Nu este drept! Nu este corect!”

„Aceasta o va decide guvernul,” mi s-a răspuns.

„Totuși, Domnul este Cel care va avea ultimul Cuvânt”, am spus eu, păstrându-mi credința în El.

Avocatul mi-a spus: „Uite ce este, domnule Branham, noi nu găsim nimic împotriva ta dar, dacă ajungi la tribunal, reputația ta de predicator va fi călcată în picioare.”

„De ce?” am întrebat eu.

„Indiferent dacă vei fi găsit vinovat sau nu, pentru oamenii din țară tot vinovat vei rămâne.”

Așa s-a întâmplat cu un predicator baptist care, nu demult, a fost acuzat de o femeie că ar fi intrat în casa ei și ar fi jignit-o. Cred că ați auzit și voi întâmplarea. S-a întâmplat cu vreo trei ani în urmă, undeva în sud. Predicatorul a dovedit împreună cu toată adunarea lui, că în ziua respectivă, și de fapt cu câteva zile înainte și după acea dată, fusese la o distanță de două sute cincizeci de kilometri de locul acela. Până și tribunalul i-a cerut predicatorului s-o dea pe femeie în judecată pentru calomnie, dar el a refuzat s-o facă, spunând: „Lăsați-o în pace!”

Dar ați văzut care a fost opinia generală în țară? Numele lui a fost stigmatizat cu rezeziune pretutindeni, șaptezeci la sută din americani fiind de părere că „de unde nu este foc, nu iese fum!” Acest frate scump va trebui să poarte pentru tot restul vieții această batjocură, deși este nevinovat.

Revenind la ce vă povesteam, avocatul mi-a spus: „Va fi nevoie de foarte mulți bani pentru aceasta.” Toți banii mei erau cam șaptezeci și cinci de dolari, iar el voia patruzeci de mii de dolari pentru plata taxelor de avocatură și a celor guvernamentale.

M-am dus acasă și i-am spus soției: „Meda, spală-i pe copii și îmbracă-i pentru că voi fi un pribeag pentru tot restul vieții. Nu le plătesc nimic! Dacă le-aș fi datorat acești bani, aș fi asudat muncind ca să-i plătesc, dar nu le datorez nimic. Ei nu pot dovedi că le datorez acești bani. De cinci ani tot caută dovezi, dar n-au găsit nimic.”

Meda este o femeie foarte calmă. A stat puțin, apoi mi-a pus mâna pe umăr și a zis: „Bill, nu uita că dacă fugi ești un laș. Ei vor continua să te acuze, și ce vei putea face ca să-i înfrunți?”

Când am auzit acele cuvinte, m-am retras în camera mea și am zis: „Ce să fac, Doamne? Dă-mi un verset.” Și iată ce răspuns am primit:

Într-o zi, Isus a fost întrebat: „*Spune-ne, ce crezi? Se cade să plătim bir cezarului sau nu?*”

Isus, care le cunoștea vicleșugul, a răspuns: „Pentru ce Mă ispitiți, fățarnicilor?”

Arătați-Mi banul birului.” Și ei I-au adus un ban.

El i-a întrebat: „Chipul acesta și slovele scrise pe el ale cui sunt?”

„Ale cezarului”, I-au răspuns ei. Atunci, El le-a zis: „Dați dar cezarului ce este al cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!” (Matei 22.17-21).

Apoi, am văzut cum într-o zi, El i-a zis lui Petru: „Ca să nu-i facem să păcătuiască, du-te la mare și aruncă undița, în amintirea vremurilor când erai pescar. Trage afară peștele care va mușca primul, deschide-i gura și vei găsi în ea o rublă pe care, ia-o și dă-o pentru Mine și pentru tine.” (Matei 17.24-27). Atunci am zis: „Doamne, Tu mai ai și acum pești.”

Nu știu ce voi face, dar m-am dus și am împrumutat patruzeci de mii de dolari, pe care îi voi restitui în zece ani: câte patru mii de dolari pe an. Nu știu cum voi reuși să plătesc, dar știu că Domnul mai are și astăzi pești. Totul este în mâna Lui.

Am scris cecul cu specificația: „Pentru plata taxelor”, apoi m-am gândit: „Dacă oficialitățile nu vor fi de acord?” Apoi, m-am gândit că ar fi mai bine să dau un telefon la bancă, înainte de a veni la adunare. Am sunat, iar secretarul s-a dus și a verificat, după care mi-a spus: „Da, Bill, au fost de acord. Ești liber, te-au iertat.” Când am auzit aceasta, am simțit că mi se înmoaie picioarele.

Am alergat la soția mea, am îmbrățișat-o și i-am spus: „Draga mea, m-au iertat! Sunt liber! Socoteala aceea veche a fost încheiată, așa că acum pot merge oriunde mă călăuzește Domnul. Sunt liber! O, ce simțământ minunat! Nu am putut să mă împotrivesc în nici un fel, dar am fost iertat.”

La fel s-a întâmplat cu păcatele mele: eu nu am putut să mă împotrivesc în fața lor, dar a venit Cineva care m-a iertat după ce, prin naștere, moștenisem firea lui Adam. Vechea socoteală a fost încheiată și din ziua aceea am fost liber. Sunt atât de fericit!

Când omul a căzut în păcat, a trecut dincolo de prăpastie și nu mai exista nici o cale prin care să se poată întoarce la Dumnezeu. Între om și Dumnezeu era o prăpastie fără fund dar, Dumnezeu care este bogat în îndurare și plin de har, i-a oferit posibilitatea să aducă jertfe care să-i ia locul. Nimic altceva, în afară de sânge, nu putea să plătească prețul. Așa a fost dintotdeauna, așa este și așa va fi: numai singur sângele poate plăti prețul.

Încă de la început, Dumnezeu a hotărât că omul va putea fi iertat prin vărsare de sânge, și El n-ar putea să ia o altă hotărâre, care s-o contrazică pe cea dintâi. Dacă ar face aceasta, ar însemna că prima hotărâre a fost greșită, dar pentru că El este Dumnezeu, nu poate lua hotărâri greșite.

Astfel, rămâne o singură cale: calea sângelui. Hotărârile Lui sunt desăvârșite și veșnice, pentru că El este Dumnezeu. Cuvântul Lui este veșnic, iar hotărârile Lui sunt chiar Cuvântul, deci sunt veșnice și desăvârșite. Nimeni nu poate adăuga ceva la Cuvântul Lui și nici nu poate scoate ceva din El.

De atunci încoace, acesta a fost singurul teren de întâlnire dintre Dumnezeu și om. Înainte, El se întâlnea cu omul în grădina Edenului. Acolo nu era nevoie de sânge, dar când omul a căzut, Dumnezeu a hotărât că singurul loc unde Se va mai putea întâlni cu el, va fi sub sânge. Acesta este singurul loc în care Dumnezeu Se poate întâlni cu păcătosul, iar noi toți suntem păcătoși din fire. De aceea, ca să putem intra în părtășie cu Hristos, avem nevoie de Jertfa sângelui. Altă cale nu există.

Începând cu Adam și până în ziua de astăzi, omul a tot încercat să găsească un înlocuitor pentru sânge - de la frunzele de smochin până la educație -. Când a încercat să-și croiască drum înapoi, spre Dumnezeu, punându-și frunze de smochin pe trup, Adam a vorbit de fapt despre ceea ce este omul. De atunci, oamenii au zidit turnuri, cetăți, au ridicat idoli, au dezvoltat civilizații, și-au îngrădit denomițiuni și au forțat granițele științei dar, până astăzi, Sângele a rămas singurul preț, singura cale spre care privește Dumnezeu.

Singura cale prin care omul poate trece prăpastia care-l desparte de Dumnezeu, este Sângele vărsat și nu o organizație religioasă, cetăți, locuri așa numite „sfinte” sau altceva de felul acesta. Sângele este singura cale de întoarcere.

Deși Jertfa de pe cruce este privită cu dispreț, aceasta este singura cale pe care Dumnezeu a lăsat-o păcătoșilor. Așa este. De-a lungul anilor, cel neprihănit a trăit prin această hotărâre a lui Dumnezeu. Un astfel de om, nu pune întrebări și nu cârtește, ci este gata să primească hotărârea lui Dumnezeu. El nu umblă după o slavă proprie, ci pune tot ce are în slujba lui Dumnezeu și își dă silința să facă voia Lui. Prin aceasta trăiește el. Întotdeauna a fost așa, fiindcă aceasta este calea pentru cel neprihănit.

Cine vrea să „îmbunătățească” cu ceva această cale, să adauge ceva la ea, înfăptuiește o nelegiuire, o fărădelege, pentru că se împotrivește rânduiei lui

Dumnezeu.

Din câte înțeleg eu, cartea lui Iov este cea mai veche carte a Bibliei, fiind scrisă chiar înainte ca Moise să fi scris Geneza. Când vecinii lui Iov și membrii din biserica lui au încercat să-l învinuiască spunând că a păcătuit în taină, el a rămas totuși tare deoarece știa că nu făcuse decât ceea ce-i ceruse Dumnezeu. Știa că și-a adus jertfele cu o inimă plină de curăție și de sinceritate.

Și Avraam s-a închinat lui Dumnezeu tot sub sânge. Singurul loc în care Israelul se întâlnea cu Dumnezeu, era sub sângele vărsat. Un alt loc nu există.

Rugăciunile, mulțumirile și toate celelalte, erau aduse sub sângele vărsat al unui animal. Sângele era singura cale prin care omul putea fi răscumpărat.

Îmi amintesc că odată am predicat în adunarea lui Oral Roberts despre tema: „Vaca roșie, apa de curățire,” și acolo era un rabin evreu care a rămas foarte uimit de ceea ce a auzit. După adunare, el a venit la mine să discute despre tema aceea.

Preotul trebuia să ia din sângele vacii și să stropească de șapte ori înaintea cortului întâlnirii (Numeri 19.4). Sângele acela era menit să-i amintească păcătosului care se apropia, că cineva a trebuit să moară înaintea Lui, pentru a-i pregăti calea. Astfel, fiecare om care vrea să intre în legătură cu Dumnezeu, trebuie să recunoască sângele lui Isus Hristos, să creadă că El a murit ca să facă ispășire pentru păcatele noastre și ca să ne redeschidă calea către Dumnezeu.

Dintotdeauna, Dumnezeu S-a întâlnit cu omul numai sub sângele vărsat și nicăieri altundeva. Indiferent cât ne străduim noi să fabricăm un înlocuitor, nu vom reuși. Cel care Îl caută pe Dumnezeu, Îl va întâlni într-un singur loc: sub sângele vărsat. După cum am mai spus, atunci când omul a păcătuit, Dumnezeu, care este plin de îndurare, a cerut în locul lui, viața unui animal.

Haideți să ne gândim puțin la un evreu, cu adevărat sincer, din Vechiul Testament. El știa că dacă nu este sub acoperirea sângelui, legătura dintre el și Dumnezeu nu mai exista, de aceea alegea din turma lui cel mai bun animal pe care-l avea. Nu putea aduce unul bolnav pentru că preotul l-ar fi respins după ce l-ar fi cercetat. Ca jertfă pentru păcat trebuia adus un miel fără cusur, care să primească judecata în locul păcătosului, după cum a primit și Isus judecata în locul nostru.

Evreul despre care vorbim își ducea jertfa înaintea preotului, din toată plinătatea

inimii lui. El recunoștea că a păcătuit, era conștient că a făcut rău, și știți ce făcea după ce își ducea mielul la preot? Își punea mâinile pe capul animalului pentru a se identifica astfel cu jertfa pe care o aducea. Înțelegeți ce vreau să spun? Apoi sângele mielului era vărsat și omul putea să plece cu simțământul că era un om drept, pentru că a îndeplinit tot ce ceruse Dumnezeu.

Singura cale prin care creștinul de astăzi poate fi iertat de păcate, este să meargă cu Jertfa lui la Calvar, să se identifice cu Ea și să primească sângele vărsat. Nici o doctrină din lume nu poate face aceasta; nici un program educațional și nici o metodă științifică. Creștinul primește iertarea numai dacă primește Sângele care a fost vărsat în locul lui.

După ce-și aducea jertfa, evreul nostru se ducea acasă liniștit, pentru că a îndeplinit ceea ce aștepta Dumnezeu de la el. El credea Cuvântul lui Dumnezeu și proceda în consecință, de aceea avea convingerea că este un om drept. Omul acela împlinea Cuvântul din toată inima lui. Nu-l interesa că ceilalți râdeau de el și îl batjocoreau; el împlinea Cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce era minunat. Prin aceasta, el știa că este un om drept.

La început, acesta a fost un lucru foarte bun, dar mai târziu a devenit doar o tradiție de familie. Sunt sigur că înțelegeți ce vreau să spun. Astfel, evreul se ducea să-și ducă jertfa numai pentru că așa făcuseră și părinții lui. De ce aceasta? Deoarece pentru el totul devenise o simplă tradiție, un obicei.

„Da,” spunea el, „cred că am păcătuit. Voi merge să jertfesc un miel”, dar nu simțea nici o părere de rău pentru că păcătuisese, ci împlinea numai un ritual din care nu câștiga nimic, pentru că nu investea nimic. Totuși, n-am putea spune că el nu împlinea porunca dată de Dumnezeu, prin Cuvânt, deoarece din punct de vedere fundamental, el împlinea Cuvântul lui Dumnezeu, dar din punctul de vedere al sincerității inimii, nu îl împlinea. Totul era numai un ritual, o tradiție moartă.

Dați-mi voie să mă opresc puțin aici. Înțelegeți acum de ce vă mustru într-una, zi de zi și seară de seară? Nu o fac pentru că aș avea ceva împotriva metodiștilor, a bapțiștilor, prezbiterienilor sau împotriva vreunei alte denominațiuni, ci pentru că sinceritatea cu care ar trebui să veniți înaintea Domnului este pe cale de dispariție. Închinarea voastră este pe cale să devină o tradiție de familie. Astfel, veniți la biserică, iar dacă vă întreabă cineva: „Crezi în nașterea din nou?”, răspundeți imediat: „O, sigur că da!”

„Crezi că mântuirea vine prin Sângele lui Hristos?”

„Sigur că cred! Am și primit-o.”

Dar cu toate acestea, nu este nici un strop de sinceritate. Vă aduceți jertfele pentru păcat, luați parte la Cină, chiar dacă fumați, beți, trăiți cu soția altuia sau vă purtați necuviincios. Deși faceți asemenea lucruri, luați parte la Cina Domnului. Oare chiar nu realizați ce spune Biblia cu privire la lucrul acesta?

„...oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat de trupul și sângele Domnului.” (1Corinteni 11.27).

Noi ne-am pierdut sinceritatea, ceva nu este în ordine. Această ceremonie sfântă nu mai este ca înainte.

Probabil că acestea sunt caracteristicile vremii în care trăim. Dintr-un motiv sau altul, abia reușim să ne menținem treji până la sfârșitul predicii. Aici nu este așa, dar în alte locuri este în permanență cineva care mă trage de haină zicând: „Gata! Avem de făcut cutare și cutare lucru.” Ce poate fi mai important decât înaintarea Cuvântului lui Dumnezeu? Dar nu toți oamenii gândesc așa.

Mai demult, predicatorii bătrâni predica la colțul străzii până curgea transpirația pe ei, dar dacă astăzi se mai ține o adunare pe stradă, se cântă și se fac tot felul de alte lucruri. Apoi, cineva încearcă să conducă rugăciunea, se roagă pentru președinte și pentru toți ceilalți și, în mai puțin de o oră, se împraștie toți pe la treburile lor.

Cuvântul este mai presus de orice, dar oamenii și-au pierdut interesul pentru El. Îmi plac și mie mărturiile, îmi plac și cântările, dar nu acestea ne mântuiesc. Ceea ce ne trebuie nouă este propovăduirea crucii, este tăierea împrejur prin Duhul, pentru a putea fi aduși la Viață. Dar tocmai aici ne-am pierdut sinceritatea. Unde este sinceritatea, dacă un om știe că este greșit ca aceste lucruri să se strecoare în biserică și totuși nu le vorbește oamenilor despre ele?

Odată, un predicator mi-a zis: „Ai să ajungi să nu te mai asculte nimeni!”

„Domnul m-a însărcinat să fac această lucrare, și dacă voi ajunge să nu mă mai asculte nimeni din cauză că propovăduiesc Cuvântul, înseamnă că am greșit undeva. Dar Dumnezeu Își va onora Cuvântul. Da, El abia așteaptă s-o facă”, am răspuns eu.

Oamenii și-au pierdut sinceritatea și interesul. După ce au aflat aceste lucruri mari și au devenit siguri de ele, tot orașul ar trebui să freamăte ca un stup. Închisorile ar trebui să fie pline de oameni care predică Evanghelia, iar străzile ar trebui să fie pline de bărbați și de femei care mărturisesc despre puterea lui Dumnezeu.

Noi credem și mărturisim, dar ne-am pierdut sinceritatea și entuziasmul necesar pentru a primi Duhul Sfânt. Acesta este adevărul.

Nu ne vom putea întoarce niciodată de pe calea aceasta, până când nu vom ști să prețuim ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi. Atunci, El ne va chema și ne va da Asigurarea, prin Duhul și Cuvântul Său.

Ce tragedie să vezi bisericile în asemenea stare! Nu spun aceasta pentru că aş avea ceva împotriva bisericilor, înțelegeți ce vreau să spun? În loc de o pocăință adevărată, în biserici se practică numai niște ritualuri formale. Astfel, bisericile de astăzi își sprijină dogmele pe Biblie, la fel ca Israelul, care se închina superficial, luând ca bază poruncile lui Dumnezeu, dar în toate acestea nu mai există nici un pic de sinceritate.

Când Israelul a început să ia Cuvântul și să-L înlocuiască cu ritualuri, Dumnezeu nu a mai privit cu plăcere la ei și l-a trimis pe Isaia. Citiți capitolul unu al cărții lui și veți vedea ce le spune. El a fost trimis la Israel, dar ei l-au urât, și în final l-au omorât.

Ce a făcut însă Isaia? Le-a pus adevărul în față. Le-a spus clar că Dumnezeu nu privește cu plăcere la sărbătorile lor și că ele au devenit o urâciune înaintea Lui. De ce? Pentru că ei luaseră toate sărbătorile pe care li le dăduse Dumnezeu: lunile noi, sabbatele, jertfele pentru păcat, și le transformaseră în niște tradiții reci și moarte.

Oh, biserică, aceste lucruri frâng inima predicatorului! Domnul ne-a trimis botezul cu Duhul Sfânt, dar noi am făcut din El un ritual, în timp ce sinceritatea a părăsit biserica. Nu vreau să spun că toți creștinii sunt așa. Nu, slavă Domnului! Nici în Vechiul Testament nu și-au pierdut toți sinceritatea.

Oamenii nu pot să mai asculte o predică, nu mai vor să audă așa ceva. Preferă să asculte pe cineva care folosește cuvinte frumoase, lustruite, care are o vorbire îngrijită și care nu le spune nimic despre starea lor. Cum era atunci, așa este și acum.

Dumnezeu l-a trimis la ei pe Isaia, iar el le-a spus tot ce au făcut. Când mergeți acasă, citiți Isaia unu. Acest profet le-a spus israeliților că ceea ce făceau ei era o urâciune în ochii lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu avea nevoie de jertfele lor urât mirositoare. Ei le spurcaseră prin faptul că nu le mai aduceau dintr-o inimă sinceră. De aceea, nu ajungeau la nici un rezultat. Prin tradițiile lor, ei au făcut Cuvântul lui Dumnezeu fără putere.

La fel se întâmplă și astăzi. Tradițiile oamenilor lasă biserica lipsită de putere. Voi spuneți: „El vorbea despre metodiști și baptiști!”, dar nu este adevărat! Este vorba de penticostali și de toți ceilalți. Este vorba de noi toți împreună. Tradițiile ne-au lăsat fără nici o putere.

Oamenii spun: „Isus a spus că cine va crede și se va boteza va fi mântuit.” Așa este, dar oamenii au făcut și din aceasta o doctrină care este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Înțelegeți care este motivul? Închinătorul vine și face lucrul acesta numai ca pe o formă exterioară. Toți au transformat poruncile lui Dumnezeu în forme lipsite de conținut.

A trecut puțin timp de când Dumnezeu a început să lucreze din nou printre oameni, dar pentru că noi am făcut din această lucrare o tradiție, și-a pierdut puterea. În loc să-i unească pe frați, ea i-a dezbinat. Așa se întâmplă când oamenii fac din închinare o tradiție superficială, în loc să se închine lui Dumnezeu cu o inimă sinceră. Noi ar trebui să venim cu inima curată, la masa pe care ne-o întinde Domnul, dar oamenii au devenit prefăcuți, și nu mai există adevărata pocăință față de păcate.

Oamenii vin la altar, mulți dintre ei făcând o mare gălăgie, dansează, bat din palme, aleargă încoace și încolo, vorbesc în limbi... Eu cred în vorbirea în limbi și cred că a alerga încoace și încolo poate înseamnă ceva, dar dacă în spatele acestor manifestări nu există sinceritatea și sfințenia aduse de Isus Hristos, nu înseamnă nimic. Aceste lucruri nu se fac pentru că ai văzut-o pe doamna Jones făcându-le, ci pentru că în tine pulsează durerea că ai păcătuit, împreună cu bucuria biruinței și cu siguranța Vieții veșnice. Și atunci cum să nu fii sincer?

Eu cred că un om poate să strige, să alerge încoace și încolo, să vorbească în limbi, și totuși să nu fie mântuit. Dar nu poți spune aceasta despre toți oamenii care fac aceste lucruri, pentru că ai cădea în extrema cealaltă, în necredința față de aceste manifestări, ceea ce nu ar fi corect.

Adevărul este că există și oameni sinceri care fac aceste lucruri din credință în Sângele vărsat. Ei ajung la cele mai bune rezultate, deoarece au înțeles esența acestor manifestări. Ceilalți însă, nu fac altceva decât să batjocorească. Astăzi există prea multă batjocură, prea multe imitații, prea multe comparații cu firea pământească.

Dacă ești în căutarea Duhului Sfânt, dacă ai credință, dragoste de frați și toate celelalte virtuți (2 Petru 1.7), ultima dintre ele fiind iubirea de oameni, înseamnă că ai ajuns la statura de om mare în Hristos și primești Pecetea Duhului Sfânt.

Acest lucru nu poate fi imitat. Așa cum am spus aseară, este ca și cum o mierlă și-ar pune pe ea pene de păun și ar striga în gura mare: „Uitați-vă, sunt păun!” Mierla n-ar putea face însă altceva decât să-și aplice câteva pene de păun, dar dedesubt tot mierlă ar fi, deoarece la păun penele cresc dinăuntru înafară, arătând natura lui. Sigur că da.

Dar unii oamenii vor să semene cu alții, de aceea îi imită. Vedeți unde ajungem cu un asemenea comportament? La ritualuri lipsite de conținut. Singurul lucru care ne poate umple de Viață și de sfințenie este Sângele. Așa este.

Isaia le-a spus în față: „Dumnezeu Și-a întors fața de la rugăciunile voastre. Ați făcut din Adevăr un ritual lipsit de viață. Voi nu faceți cu o inimă curată ceea ce v-a poruncit Dumnezeu. Strigați zi și noapte spre El, dar Domnul spune că jertfele voastre sunt o urâciune în fața Lui și că nu le va primi. Când vă rugați, El își întoarce fața de la voi.”

O, Doamne, dacă oamenii s-ar gândi la aceste lucruri, am avea o nouă Cincizecime! Dumnezeu ne îndeamnă să ascultăm Cuvântul Său, dar dacă nu o facem cu dragoste și sinceritate, El Își va întoarce fața de la noi și nu ne va mai asculta rugăciunile.

Mă acuzați că vorbesc prea mult despre Vechiul Testament. Foarte bine, haideți să mergem în Noul Testament, la 2Timotei 3, unde vedem că Duhul Sfânt ne-a avertizat mai dinainte că în zilele din urmă, biserica se va depărta de sinceritate și de Adevăr, că oamenii vor avea o formă de evlavie, dar Îi vor tăgădui puterea.

Orice religie lipsită de putere este o urâciune înaintea lui Dumnezeu; și orice religie care nu-L are pe Hristos este lipsită de putere. Vă îndoiiți cumva că Dumnezeu urăște religia lipsită de putere? El a spus: „*Urăsc lunile voastre cele noi și*

praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi.” (Isaia 1.14).

Amintiți-vă ce i-a spus acestei biserici strălucitoare din Laodicea: „*Dar, fiindcă ești căldicel (cu alte cuvinte: fiindcă îmi provocă silă), nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.*” (Apocalipsa 3.16). În această epocă trăim noi.

O, Doamne, trimite-ne un alt Isaia care să nu cruțe, ci să le spună lucrurilor pe nume, să le spună oamenilor adevărul. Credeți că oamenii l-ar primi bine pe un astfel de om? Sigur că nu. El ar striga la fel ca Isaia: că sărbătorile acestor oameni sunt niște urâciuni înaintea lui Dumnezeu.

Dumnezeu urăște religia lipsită de putere. Este nevoie de sinceritate, iar sinceritatea aduce putere. Sinceritatea nu aduce ritualuri formale, ci închinare adevărată, aduce putere și siguranța că ai trecut din moarte la Viață.

Dumnezeu vrea să împlinească Cuvântul prin puterea Sa, dar dacă biserica tăgăduiește această putere, cum mai poate El să-Și împlinească, să-Și confirme Cuvântul? Cum își mai poate face Dumnezeu Cuvântul viu printre oameni, când biserica spune că această putere a fost pentru alte vremuri? Da, oamenii tăgăduiesc puterea lui Dumnezeu, dar se conformează tuturor acestor ritualuri.

Iată ce se întâmplă: Dumnezeu vrea să lucreze prin Duhul Sfânt și să dovedească Adevărul Cuvântului Său, dar biserica vrea să facă și ea ceva, așa că trebuie să-L tăgăduiască pe Duhul Sfânt. Oamenii vor să întemeieze organizații mari, care să aibă un număr cât mai mare de membri. Nu contează că botează păcătoși bețivi, cârciumari, tot ce contează pentru ei este să aibă un număr cât mai mare de membri. Nu este de mirare că Apocalipsa 17 vorbește despre curva cea mare care este plină de nume hulitoare, și care are o mulțime de fiice, adică de biserici.

Faptul că oamenii aderă la o biserică și spun că prin aceasta au primit mântuirea, are un singur nume: **hulă**. Eu știu că în versiunea engleză King James a Bibliei, apare scris „nume de hulă”, dar în Dicționarul de Limbă Greacă, veți vedea că este vorba de „nume care hulesc,” sau „nume hulitoare,” ceea ce este o mare deosebire. Și femeia aceasta din Apocalipsa 17 este plină de astfel de nume hulitoare. Are mai mult de nouăzeci de nume hulitoare care s-au îndepărtat de închinarea adevărată, plină de putere, prin faptul că au acceptat tradiții făcute de oameni.

Voi ziceți: „O, eu am fost acolo și am văzut că aveau foarte multă putere! Până și

podeaua tresălta sub puterea Duhului!” Da, și nu găsești acolo credință nici pentru vindecarea unei dureri de dinți. Aceasta numiți voi putere? Nu este putere, ci binecuvântare, și este o mare diferență între putere și binecuvântare. Și nu uitați! Dumnezeu Își revarsă binecuvântările atât peste cei dreپți, cât și peste cei nedreپți, așa cum și soarele strălucește la fel și peste grâu și peste neghină. Înțelegeți?

Prieteni, trebuie să ne întoarcem la Adevăr, ca să aflăm ce vrea Dumnezeu de la noi. Și tot ce vrea, a exprimat întocmai prin Cuvânt. Am văzut că Dumnezeu n-a mai vrut să primească jertfele copiilor lui Israel și Și-a întors fața de la rugăciunile lor.

Ascultați-mă, prieteni! Dacă Dumnezeu n-a cruțat ramurile firești, ce se va întâmpla cu cele altoite? Noi trebuie să fim sinceri și să facem totul așa cum se cuvine. Dumnezeu vrea să lucreze în biserica Sa, prin Duhul Sfânt, dar biserica vrea să lucreze prin dogmele ei, ca să-și atragă cât mai mulți membri. Aceasta este diferența.

Dumnezeu vrea să trimită în biserică Duhul Sfânt care era la început Conducătorul Bisericii. Trebuie să facă aceasta. Dar ce fac oamenii? I se împotrivesc și astfel îl resping, iar dacă l-ai respins, ai respins și puterea, așa că tot ce mai rămâne pentru tine este o hoaspă lipsită de viață, deoarece Biblia spune că „*litera omoară, dar Duhul dă viață.*” (2Corinteni 3.6). Vedeți? Așa este.

Este ca și cum ai avea un autocar lustruit, cu motorul bine pus la punct, plin cu oameni îmbrăcați frumos, dar cu rezervorul gol. La ce ar putea folosi un astfel de autocar?

Acum vreo opt luni, într-o seară, am avut o vedenie cu doi bărbați. Unul era într-o cârciumă, iar celălalt era în altă cârciumă. Apoi, i-am văzut certându-se în fața unei adunări întregi. La sfârșit, s-au întâlnit pe stradă în New York, au săpat un fel de groapă, au coborât în ea și unul l-a omorât pe celălalt.

Atunci am zis: „Cineva urmează să fie omorât.”

Amândoi erau oameni tineri, înalți și binefăcuți . Cam o lună mai târziu, cei doi s-au întâlnit, s-au răfuit și unul l-a omorât pe celălalt.

În urmă cu vreo lună, eram la o cabană mică din Colorado, cu fiul meu, cu soția și

cu nora. M-am dus la ei și le-am zis: „Acum câteva ore s-a întâmplat ceva. Am văzut o femeie frumoasă, cu buze groase, a cărei figură îmi pare oarecum cunoscută. Ea a murit în timp ce încerca să ajungă la un medic.” Duhul Sfânt mi-a spus: „Oamenii vor spune că ea s-a sinucis, dar va muri din pricina unui atac de cord.”

Apoi vedenia m-a părăsit. După ce le-am povestit și lor ce s-a întâmplat, m-au întrebat:

„Ce înseamnă aceasta?”

„Nu știu. Urmează să moară cineva.”, am răspuns eu.

Două zile mai târziu, când ne-am întors din munți, am aflat că era vorba de o actriță de cinema... Cum se numea? Marilyn Monroe. Era un fel de stripteuză. Ați citit desigur, povestea ei. A fost un copil nelegitim, iar mama ei era internată într-un spital de boli nervoase. Biata fată, a avut probabil o viață foarte grea și a însetat tot timpul după ceva. Ar fi fost bine dacă am fi reușit să stăm de vorbă, pentru că știu de ce avea nevoie. Ea mergea la biserică, dar totul se rezuma la niște ritualuri formale. Ceea ce-i trebuia ei era Sângele. Înțelegeți? Sângele izbăvitor.

Cred că în țară nu exista nici un maniac care să nu aibă pozele ei și să nu o cunoască. Se spune că era cea mai frumoasă femeie din lume, dar când viața a ieșit și a părăsit-o, a primit și ea un număr ca toți ceilalți și a fost așezată într-o încăpere rece. Nimeni nu mai era interesat de trupul ei, așa că, ce contează cel mai mult: sufletul sau trupul?

Înțelegeți? Dumnezeu ne cere să ne apropiem de El cu o inimă sinceră și atunci binecuvântările Lui nu vor întârzia să vină. Dar în loc să primească Duhul Sfânt, oamenii au ales calea tradițiilor superficiale, având o formă de evlavie, dar tăgăduind puterea. Ei au amestecat tot felul de crezuri așa-zis „apostolice” cu părți din Cuvânt și cu alte lucruri care nu au nici o legătură cu Cuvântul. Mă refer la Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru ei, credința se reduce la un simplu ritual. Pe o astfel de cale nu există Viață, ci este o cale moartă, o hoaspă, ca și trupul acelei femei. Când viața a părăsit-o, n-a mai fost bună de nimic; nimeni nu o mai voia. Înțelegeți?

Ceea ce are importanță este Viața. Nu contează câte bogății reușești să strângi în

această lume sau de câte biserici aparții. Cum rămâne cu sufletul tău? Cum rămâne cu viața din tine? Este ea dreaptă înaintea lui Dumnezeu? Nu poate fi dreaptă dacă n-ai primit calea pe care a pregătit-o Dumnezeu, pentru ca oamenii să treacă pe partea cealaltă a prăpastiei și să ajungă la El. Această cale este Sângele lui Isus Hristos. Nici o dogmă nu va reuși să pună o punte peste prăpastia dintre om și Dumnezeu; nici un sistem educațional nu va reuși să facă aceasta, nici o metodă științifică și nimic altceva decât Sângele lui Isus Hristos.

Prorocul Isaia a fost trimis la copiii lui Israel să le spună că au înlocuit Adevărul cu tradițiile lor și le-a dovedit că Dumnezeu nu le mai ascultă rugăciunile.

Mai târziu, s-a ridicat un alt mare profet, care se numea Ioan. Noi îl cunoaștem ca fiind Ioan Botezătorul. El nu a venit numai pentru Israel, ci pentru toate neamurile ieșite din Adam, ca să li-L prezinte pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Dumnezeu era dispus să șteargă toată viclenia și toată superficialitatea oamenilor, prin Cel pe care L-a trimis pe pământ ca Miel al Său, ca să ridice păcatul întregii lumi, al tuturor fiilor lui Adam.

La puțin timp după aceea, Mielul acesta a fost țintuit pe altar, pe crucea de pe dealul Calvarului. De ce? Pentru iertarea păcatelor noastre; nu doar pentru iertarea păcatelor iudeilor, ci pentru ale oricui vrea să primească iertarea.

Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de orice păcat. (Ioan 1.7). Nu contează câte crezuri recităm, pentru iertarea păcatelor avem nevoie de Sângele lui Isus Hristos pe care Îl primim crezând ceea ce spune Cuvântul. Apoi, ca răspuns, El ni Se va descoperi, pentru că am urmat Cuvântul dintr-o inimă curată.

Dacă vreunul dintre voi se simte apăsător de povara păcatelor, nu uitați că avem un Miel ispășitor. Haideți să nu murdărim Planul lui Dumnezeu, pentru că El ne-a dat un Miel care ridică păcatele întregii lumi. Tot ce are Dumnezeu mai bun pentru oamenii păcătoși, ca mine și ca tine, pentru femeile păcătoase, pentru bărbați și pentru fete, este Sângele lui Isus Hristos.

Noi trebuie să venim la El cu o inimă plină de sinceritate, să ne așezăm mâinile pe capul Lui, prin credință, să ne identificăm cu El, să ne considerăm morți și să așteptăm până când Sângele vărsat la Calvar ne va curăța inima. Atunci, povara păcatelor va dispărea. Înțelegeți? Povara va fi luată de pe umerii voștri și veți fi liberi. *„Dacă Fiul vă va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi”*. (Ioan 8.36).

Nu este de mirare că nu mai avem dovezile pe care le aveam înainte, și pe care ar trebui să le avem și acum, deoarece nu ne-am apropiat de Dumnezeu pe calea predării depline, pe care a pregătit-o El pentru noi. Dorința noastră este să nu murdărim șansa pe care ne-a dat-o El, și adevărul este că nici nu putem s-o murdărim. Nici cei din Vechiul Testament nu au murdărit-o, dar Dumnezeu a luat-o de la ei.

Mai demult, am citit o povestire despre un marinar bătrân care trăise toată viața în păcat dar, într-o zi, a auzit vorbindu-se despre Biblie și despre Dumnezeu. Pentru că era pe patul de moarte, omul a întrebat:

„Este printre noi cineva care ar putea să-mi vorbească despre Biblie sau este vreo Biblie pe corabie?” I-a trebuit mult timp până când a reușit să se gândească la aceasta, dar Dumnezeu este plin de har și de îndurare.

Au găsit un băiat care avea o Biblie la el, iar bătrânul i-a zis:

„Băiete, vino, stai lângă patul meu și citește-mi.”

Băiatul a deschis Biblia la Isaia 53.5 și a început să citească: *„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și, prin rănilor Lui, suntem tămăduiți.”* După ce a citit aceste cuvinte, băiatul s-a întors spre bătrân și i-a zis:

„Căpitane...”

„Ce este, băiete?”

„Aș vrea să citesc acest verset așa cum îmi place mie, așa cum mi-l citea mama. Ți l-am citit exact cum scrie, dar acum aș vrea să ți-l citesc așa cum mi-l citea mama.”

„Hai, băiete, spune-mi cum ți-l citea mama ta”, i-a zis bătrânul.

„Mama obișnuia să mă ia în brațe și să-mi citească așa: *„El era străpuns pentru păcatele lui Willie Pruitt, era zdrobit pentru fărădelegile lui Willie Pruitt. Pedeapsa care îi dă pacea lui Willie Pruitt a căzut peste El, și prin rănilor Lui, Willie Pruitt este tămăduit.”* Când a auzit aceasta, bătrânul căpitan a zis: „O, aș vrea să fi avut și eu o mamă ca a ta. Poate că și numele meu s-ar fi potrivit acolo.”

„O clipă, căpitane,” i-a zis băiatul, și a început să citească: *„El era străpuns pentru păcatele lui John Court, era zdrobit pentru fărădelegile lui John Court. Pedeapsa care îi dă pacea lui John Court a căzut peste El, și prin rănilor Lui, John Court este tămăduit.”*

Chipul bătrânului căpitan s-a luminat de bucurie și a zis: „Închide cartea, băiete, pentru că acum am înțeles.”

Dacă poți citi numele tău acolo, atunci vei cunoaște pacea: *„El era străpuns pentru păcatele lui William Branham, era zdrobit pentru fărădelegile lui William Branham. Pedeapsa care îi dă pacea lui William Branham a căzut peste El, și prin rănilor Lui, William Branham este tămăduit.”* Nu trebuie să mă gândesc că aceasta s-a întâmplat deodată pentru toți oamenii, ci pentru fiecare în parte, deci și pentru mine.

„...prin rănilor Lui, William Branham este tămăduit.” Oh, atunci începi să vezi lucrurile într-o altă lumină!

Mai este un aspect pe care aș vrea să-l subliniez în legătură cu iertarea noastră. Când primim iertarea, o dată cu ea primim și sfințenia. Astfel, dacă cineva s-ar preface că are iertarea, nu ar putea imita sfințenia.

Voi spuneți: „Poți să dovedești aceasta, frate Branham?”

Notați-vă Evrei 9.11-15:

„Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta,

și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.

Căci, dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințesc și le aduc curățirea trupului,

cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!

Și tocmai de aceea este El Mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legământul dintâi, cei ce au fost chemați, să capete veșnica moștenire care le-a fost făgăduită.”

Sângele lui Hristos ne curăță cugetul de faptele moarte ale firii. Astfel, dacă ai primit cu adevărat iertarea, vina păcatului și dorința de a-l înfăptui, au dispărut de la tine. Dar adevărata iertare este însoțită de sfințenie. Cum am putea pretinde că suntem iertați, dacă viețile noastre nu sunt sfinte? Urmarea iertării este sfințenia. Înțelegeți ce vreau să spun?

Iertarea aduce curățire. Curățirea față de ce? Față de toate faptele moarte, față de datinile superficiale. Cum ai mai putea rămâne la o datină moartă după ce ai fost sfințit? Citiți Evrei 9.11-15 și vedeți dacă am dreptate sau nu.

Când primim iertarea prin sângele lui Isus, primim și curățirea de faptele moarte, superficiale și întinate, pentru că iertarea este însoțită întotdeauna de o putere aducătoare de sfințenie; și atunci suntem spălați de toate faptele noastre moarte.

După aceea, putem să ne apropiem de Cina Domnului așa cum se cuvine, spre pomenirea Lui, care este Jertfa noastră, Pacea noastră, Sfințenia noastră. Ne aducem aminte de El și îngenunchem, prin credință, la picioarele Lui lângă cruce, nu pe jumătate beți, nu trăind în curvie, nu cu invidie, cu ură sau cu ceartă, ci prin credință, ca să primim iertarea.

Venim să luăm Cina Domnului cu o inimă plină de sinceritate, și nu zicând: „Da, cred că ar trebui s-o fac și pe aceasta...” Cine vine la Cină, trebuie să vină cu o inimă sinceră, pentru că aceasta este o problemă de viață și de moarte. Da, domnilor. Veniți! Dați uitării tradițiile voastre și veți fi curățați de păcate. Frate metodist, baptist, unitarian sau trinitarian, când îngenunchezi la picioarele lui Isus, cu o inimă sinceră, datinile și obiceiurile dispar. Așa este. Atunci, trinitarienii, unitarienii și toți ceilalți, sunt sfințiți și sunt fiii lui Dumnezeu, iar tradițiile și certurile se sfârșesc. Atunci nu vă mai gândiți la ele pentru că sunteți curați și sfinți. Înțelegeți? Sunteți frați. Indiferent ce ar spune tradițiile, voi nu mai aveți nimic a face cu ele, pentru că toți sunteți la aceeași cruce, la același izvor; sunteți frați de sânge.

Pentru aceasta m-am luptat și mi-am dat silința, nu pentru că aș avea ceva împotriva baptiștilor sau a metodiștilor. Ceea ce îi dezbină pe frați este sistemul de organizare care înlocuiește Cuvântul lui Dumnezeu cu tradiții și ritualuri.

Astfel, ei spun: „Noi credem în sfințirea prin sângele Domnului Isus”, pentru ca apoi să-i batjocorească pe frații lor și să-i numească „holly-rollers”.

Dacă ai ajuns la Calvar, la poala crucii, dacă știi că Isus a murit ca să te salveze pe tine, dacă te-ai identificat cu El prin credință, nu vei mai ține cont de trăsăturile pământești ale fratelui tău, de culoarea pielii sau de convingerile religioase. Nu, pentru că el este fratele tău. S-a terminat cu datinile și cu cearta, și poți avea părtășie cu el.

Aceasta este singura cale prin care poți fi iertat: prin sângele vărsat pe cruce. Și dacă ai ajuns la sânge, el te spală de toate datinile și de toate faptele moarte.

Dacă aș fi baptist, n-aș putea să-i fac pe toți oamenii bapțiști; dacă aș fi metodist, n-aș putea să-i fac pe toți oamenii metodiști, sau n-aș putea să-i fac pe toți oamenii pentecostali, unitarieni sau trinitarieni. Nu, eu n-aș putea face aceasta. Dar există un lucru pe care aș putea să-l fac și în care cred cu toată tăria: cred că toți oamenii pot fi frați prin sângele vărsat al lui Isus Hristos și se pot întâlni la aceeași cruce, ca să-și amintească de aceeași Jertfă, singura acceptată de Dumnezeu.

Aceasta îmi amintește de un articol pe care l-am citit, nu demult, într-un ziar, referitor la un bărbat și la soția lui. Ei se certau de multă vreme și trăiau într-un conflict permanent. Astfel, și-au dat seama că nu mai puteau trăi împreună și au hotărât să se despartă. S-au înțeles să se întâlnească și să-și împartă singuri lucrurile, fără să mai apeleze la oficialități. Astfel, au împărțit tot ce aveau, luând camerele una câte una, până când au ajuns în pod, unde aveau un cuțar vechi. Au scos de acolo tot felul de mărunțișuri pe care le-au așezat când de partea unuia, când de partea celuilalt, având privirea amenințătoare pe care o au și creștinii sub influența tradițiilor: „Să nu mă înșeli că te dau în judecată!”

După o vreme, au găsit un pantofior alb, la care s-au repezit amândoi, fără să mai stea pe gânduri. Cu mâinile pe el, și-au întors capetele și s-au privit în ochi, iar în momentul următor erau unul în brațele celuilalt. De ce? Pentru că găsiseră ceva care-i unea: fetița lor care era moartă de mai multă vreme. Astfel, au renunțat la divorț pentru că și-au dat seama că aveau ceva în comun.

Așa s-ar întâmpla și cu noi dacă toți frații bapțiști, metodiști, unitarieni, trinitarieni, ne-am aduna la cruce și ne-am da seama că avem Ceva în comun: Sângele lui Isus Hristos care ne sfințește pe toți. Atunci am putea să ne aruncăm cu toții brațele în jurul Lui, iar El Și-ar pune brațele în jurul nostru și am avea părtășie unii cu alții,

sub Sângele Lui. Aceasta este singura cale pe care o știu.

Să ne rugăm. Doamne Isuse, eu n-am găsit nici un pantof alb, dar într-o zi am găsit un Mântuitor pe care L-am iubit și care m-a iubit.

O, Doamne, mă doare inima când văd cum toate aceste datini îi lipsesc pe oameni de credință și îi îndepărtează de adevăratul creștinism, de părtășia prin sângele Domnului Isus Hristos. Doamne, în toți anii aceștia, am luptat cât am putut. Acum îmbătrânesc, dar nu am obosit încă. Te iubesc la fel de mult, Doamne, și la fel îl iubesc și pe fratele meu, fiindcă știu că și Tu îl iubești. Dă-mi harul de a trăi atât cât să văd ziua când ne vom întâlni cu toții la cruce și când toate certurile se vor sfârși. Atunci, pleava va fi arsă, dar grâul va fi adunat în grânar.

Doamne, dacă în seara aceasta sunt aici oameni care nu s-au gândit niciodată la aceste lucruri, și care s-au încrezut în niște dogme sau în emoții, dar acum își dau seama că nu trăiesc așa cum se cuvine și simt povara păcatului, Te rog, dă-mi harul de a-i călăuzi până la cruce. Te rog, Doamne, pentru că vreau să le arăt că există un Izvor unde ne putem aduna cu toții. Îi încredințez pe toți pe brațul Tău, Doamne.

În timp ce avem capetele plecate, simțiți că vă apasă vreo povară de care doriți să scăpați? Simțiți că vi se zdrobește inima sub această povară? Ați aderat la o biserică și ați încercat să faceți fapte bune, dar cu toate acestea n-ați reușit să scăpați de această povară? Ridicați mâinile. Nu vă cer să veniți aici. Domnul să vă binecuvânteze.

O, Doamne! Domnul să vă binecuvânteze. Domnul să vă binecuvânteze pe toți, în toată clădirea.

„Frate Branham, eu simt povara aceea. Am încercat să scap de ea dansând în Duhul, strigând, vorbind în limbi, mergând la biserică, dar simt și acum apăsarea ei.” Haideți să ne îndreptăm spre Calvar, nu spre vreo organizație sau spre un sistem educațional; spre Calvar, unde vom putea să ne punem cu toții mâinile peste Jertfa noastră. Atunci vom avea multe lucruri în comun.

Ați văzut cum este la rândurile de rugăciune? Domnul n-a ținut niciodată cont că unul este baptist, că unul este metodist sau prezbiterian. De ce? Pentru că El a fost zdrobit pentru fărădelegile lor și prin rănilor Lui au fost tămăduiți. El este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii, iar noi suntem o parte din această lume. N-ați

vrea să primiți și voi iertarea în timp ce ne rugăm?

Tată ceresc, s-au ridicat o mulțime de mâini și aceasta, pentru că au găsit „un pantofior”. Da, ei știu că în viețile lor este ceva greșit și singurul care poate pune toate lucrurile în ordine este șuvoiul de Sânge care curge de la Calvar. Doamne, noi venim prin credință, ca să primim Sângele vărsat și să ne punem mâinile peste Jertfa noastră. Prin credință, simțim durerea, spinii și cuiele. Tot ce a făcut El, a făcut pentru noi, și nu a făcut-o pentru că ar fi fost constrâns de vreo împrejurare, ci pentru că așa a vrut El.

„El era străpuns pentru păcatele noastre...” pentru ale mele și pentru ale fiecăruia dintre noi. „...El era zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”

În seara aceasta, venim să primim acest lucru, cu bucurie și cu o frică sfântă. Eu cred, Doamne, și primesc ceea ce ne-ai dat Tu. Te rog în Numele lui Isus, să-i primești pe oamenii aceștia în Împărăția Ta.

Biblia spune: *„...tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.”* (Ioan 1.12), de aceea cred că îi vei primi, pentru că sunt sinceri și cred, și nu se bazează pe forme spirituale.

Doamne, primim ceea ce ne-ai dat prin suveranitatea Cuvântului Tău, prin legăturile iubirii Tale și prin părțasia harului. Noi primim și credem, Doamne. Eu nu cunosc nici un alt izvor de viață, decât Sângele lui Isus, de aceea, mântuiește și vindecă fiecare suflet frânt, Doamne. Te rog să faci aceasta, în timp ce îi încredințez pe toți, pe brațul Tău, în Numele lui Isus. Amin.

Pentru cei care au fost la Calvar și cred că acesta este Adevărul, dar nu au primit încă botezul creștin, serviciul religios se va desfășura peste câteva momente în încăperea de jos.

Este mai târziu decât ne gândim, dar v-am spus că El a fost străpuns pentru păcatele noastre, așa cum scrie în Isaia 53.5. Credeți aceasta? El a fost zdrobit pentru fărădelegile noastre. Credeți? Pedeapsa care ne dă pacea, pedeapsa pe care trebuia s-o primim noi, a căzut peste El. Ocară noastră a căzut peste El și trupurile noastre au fost vindecate prin rănilor Lui. Credeți aceasta? Îl primiți? Credeți că El este Același ieri, azi și în veci? Credeți că Dumnezeul care a scris Cuvântul, Îl respectă întotdeauna și veghează tot timpul ca să depună mărturie

despre El? El Își împlinește Cuvântul, Îl respectă întotdeauna, credeți aceasta? Atunci ațintiți-vă privirile spre Calvar.

Acum câteva minute ați privit acolo în căutarea mântuirii. Priviți și acum și credeți în timp ce priviți ca să primiți vindecarea trupului.

Pe o targă de aici, zace un copilaș. Aș vrea să pot să-l vindec dar nu pot, pentru că el este deja vindecat. Aici este un tânăr chipeș, într-un scaun cu rotile. Eu nu știu ce neazuri au oamenii aceștia, și nici nu pot să-i ajut. De ce? Pentru că Isus a făcut deja totul pentru ei, înțelegeți?

Printre voi, sunt oameni bolnavi de inimă, sunt bolnavi de cancer, sunt oameni care trag să moară și eu aș vrea să vă pot ajuta. Dacă aș putea să iau un buștean, să-l pun în mijlocul drumului și să-l împing cu nasul prin tot orașul și aceasta v-ar ajuta, aș face-o indiferent câți sunt cei care ar râde de mine. Dar Dumnezeu m-a trimis să vă spun că totul a fost făcut deja pentru noi. Veniți și primiți aceasta cu o inimă sinceră.

Femeia de la fântână a fost sinceră când Isus i-a zis: *„Du-te de cheamă pe bărbatul tău.”* și l-a răspuns:

„N-am bărbat.”

„Bine ai zis că n-ai bărbat”, i-a zis Isus, „pentru că cinci bărbați ai avut, și acela pe care-l ai acum, nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul.” (Ioan 4.16-18).

Ea l-a spus sincer: *„Doamne, văd că ești proroc. Noi știm că atunci când va veni Mesia, El ne va învăța toate lucrurile, dar Tu cine ești?”*

Și Isus i-a răspuns: „Eu, Cel ce vorbesc cu tine, sunt Acela.”

Ea a crezut din toată inima.

Femeia cu scurgerea de sânge își cheltuse toți banii pe la doctori, dar niciunul nu a putut s-o ajute, deci nu-i o întâmplare că s-a dus după Isus. Dar nu s-a dus zicând: *„Mă duc și eu cum s-au dus și alții!”* Nu, nu, ci s-a dus crezând dintr-o inimă sinceră. Din câte știu, până la ea nu se mai întâmplase o asemenea vindecare. Femeia era atât de încredințată că se va vindeca, încât și-a zis: *„Numai să mă pot atinge de haina Lui, și mă voi tămădui.”* (Matei 9.21). Ea nu a spus aceasta, doar de dragul de a spune ceva, ci pentru că credea și era sinceră. Fără îndoială, ei au

dat-o afară din biserică din pricina aceasta, și a pierdut o mulțime de lucruri, dar n-a interesat-o și L-a urmat cu o inimă sinceră și hotărâtă. Apoi, când s-a atins de marginea veșmântului lui Isus, El S-a oprit din mers, a privit în jur și a întrebat: „Cine s-a atins de Mine?” (Luca 8.45).

Petru L-a muștră, zicând: „Noroadete Te împresoară și Te îmbulzesc, iar Tu mai întrebi: Cine s-a atins de Mine?”

Dar Isus a răspuns: „S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere.”

Apoi, a privit prin mulțime, a văzut-o pe femeie și i-a spus despre boala ei, iar din ceasul acela a fost vindecată și scurgerea de sânge s-a oprit.

El este Cel care Și-a dat viața și a fost biciuit pentru vindecarea noastră. Prețul a fost deja plătit și Dumnezeu l-a acceptat. Păcatele au fost spălate; Dumnezeu a primit Jertfa și ne-a socotit neprihăniți prin faptul că L-a înviat. Da, Dumnezeu a dovedit că a primit Jertfa, nu numai prin moartea lui Isus pe cruce, ci și prin învierea Lui și prin faptul că acum Își trimite Duhul să depună mărturie despre Cuvânt. Și atunci cum am putea să ne mai îndoim?

Dacă sunteți bolnavi, nu uitați ce spune Biblia: „Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.” (Evrei 13.8). El este Marele Preot care are milă de slăbiciunile noastre.” (Evrei 4.15).

Și eu am fost bolnav. Sunt concetățeanul vostru; sunt fratele vostru și știu ce înseamnă să fii bolnav, dar știu că există un loc ascuns al credinței absolute, unde pot să mă ating de haina Lui și să spun: „Doamne Isuse, vin la Tine cu o inimă sinceră. Tu știi că așa este. Mi-ai spus să mă ating de Fiul, pentru că Tu ești Marele Preot, și iată, vin să Te ating. Lasă-mă să mă ating de Tine, Doamne.”

Și atunci, Ceva îmi răspunde acolo, înăuntru: „Ce ai cerut este al tău!”, iar eu spun: „Îți mulțumesc, Doamne, Mântuitorul meu. Eu cred.”

Să nu părăsiți niciodată această poziție, și tot ce veți cere este al vostru.

Dacă El este viu, oare nu va face și astăzi aceleași lucrări ca la început? Credeți că El este viu? Isus a spus: „Pentru că eu trăiesc, și voi veți trăi.” (Ioan 14.19). Da, înseamnă că El este viu, iar dacă este viu, este Același ca întotdeauna, este adevărat? Atunci credeți!

Acum am să vă rog să vă uitați la mine. Să nu mă înțelegeți greșit. Vă rog să vă uitați la mine. Voi știți că Petru și Ioan i-au spus ologului de la poartă: „*Uită-te la noi!*” (Fapte 3.4). Înțelegeți? Aceasta înseamnă să-mi acordați atenție și să credeți că ceea ce v-am spus este Adevărul.

Haideți să supunem aceasta la un test și vom vedea cum este. Biblia spune să cercetăm toate lucrurile, este adevărat? Eu nu pot să-L constrâng pe Domnul să facă ceva, dar El a făgăduit că va face, iar eu mă bazez pe aceasta.

El a spus: „*Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu.*” (Ioan 14.12). Eu am fost la Calvar cu mulți ani în urmă și cred că El își respectă Cuvântul, iar voi credeți la fel.

Dacă aș putea să-l vindec pe copilașul acesta, l-aș vindeca, dar v-am spus că eu nu pot face aceasta. Nici Isus n-ar putea să-l vindeca dacă ar sta aici, în locul meu, ci v-ar cere să credeți Cuvântul care spune: „*Prin rănilor Lui ați fost vindecați.*” (1Petru 2.25b). Voi spuneți: „Frate Branham, eu nu am prea multă credință.” Nu știți ce a spus El că se va întâmpla dacă aveți credință doar cât un bob de muștar? O credință cât un bob de muștar nu ar fi suficientă pentru înfăptuirea unei minuni, dar dacă veți ține cu tărie de ea, vă va scoate afară. Înțelegeți? Trebuie să stați neclintiți pe ceea ce credeți.

Tu ai paralizie spastică, dar dacă crezi că Dumnezeu poate să te vindece, o va face. Crezi? Primești vindecarea? Dă-i-o, Doamne.

Tu ai un os frânt la spate. Nu te-am văzut niciodată până acum, dar acesta este necazul tău. Eu nu pot să te vindec, dar nici tu nu poți să-ți ascunzi viața. Primești vindecarea? El a știut ce necaz avea femeia cu scurgerea de sânge, iar astăzi, El este Același, crezi aceasta? Primești vindecarea?

Dar tu, doamna cu scleroză multiplă? Crezi că Dumnezeu te va face sănătoasă? Puteam să spun că ai reumatism sau orice altceva, dar nu-ți poți ascunde viața. Crezi că El a fost străpuns pentru păcatele tale și că prin rănilor Lui ai primit vindecarea? Crezi? Chiar aceasta a spus El.

Domnul care stă acolo, în colț, suferă de o boală de stomac cu mai multe complicații. El nu este de aici, ci vine din Texas. Crezi că Dumnezeu te cunoaște? Eu nu te cunosc, dar ți-ar fi de folos dacă același Dumnezeu ți-ar spune că te numești Simion Summoned? Dacă crezi, poți să te întorci în Texas și să fii vindecat

de boala de stomac.

Este aici un om bolnav de sinuzită. Eu nu îl cunosc, nu l-am văzut niciodată. Este din Shreveport. Crezi, domnule Wallace? Este adevărat ce spun? Ridică mâna. Dacă crezi, credința ta te va vindeca.

Doamna din spate are hernie, iar copilașul care o însoțește este debil mintal. Eu nu o cunosc, nu am văzut-o niciodată. Ea nu este de aici, dar crede cuvintele pe care vi le spun. Vine din Hope, Arkansas și se numește Jackson. Crezi, doamnă? („Da”). Atunci du-te și fii vindecată.

Acest lucru a impresionat profund o doamnă din spate, care are un băiețel care nu poate merge la școală. Nici ea nu este de aici, ci vine din Mississippi. Doamnă Stringer, dacă vei crede din toată inima, băiețelul va fi vindecat. Totul este posibil pentru cel ce crede.

Aici este o bătrânică bolnavă de cancer. Ea este pe moarte. Doamnă Winnie, crezi că vei fi vindecată? Încrede-te în Domnul.

Domnule Grigaby, care ai venit de la spitalul de TBC, crede din toată inima și vei fi vindecat. Din câte îmi amintesc, nu l-am văzut niciodată pe omul acesta. Atunci ce este? Fiecare trebuie să știe să-și citească numele acolo unde scrie: *„Prin rănilor Lui am fost tămăduiți.”* Credeți aceasta? Atunci El vine în mijlocul nostru. El a fost străpuns pentru păcatele noastre, iar acum ne dovedește că este aici. Dacă venim la El cu o inimă sinceră, păcatele ne sunt iertate, și fărădelegile șterse. Noi avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. Rănilor Lui ne vindecă și El ne dovedește că suntem iertați.

Ce face El? Caută inimile sincere, care se țin cu putere de cruce și Se descoperă lor. Așadar, credeți.

Dați-mi voie să vă întreb ceva. Isus a spus: *„Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu.”* Câți dintre voi cred aceasta din inimă? Dacă sunteți credincioși, puneți-vă mâinile unii peste alții, pentru că și voi sunteți copiii Lui, la fel ca mine.

Ce este aceasta? Dovada că El este aici. O, chiar nu puteți veni la El cu o inimă sinceră acum, după ce ați auzit Cuvântul Lui și după ce l-ați simțit prezența? El este chiar Dumnezeu care vă va judeca în ziua de apoi.

O, Doamne, ai milă de noi în seara aceasta. Tată ceresc, Te rog să ne dai Duhul Tău cel Sfânt; dă-ni-L pe Hristos Cel viu, ca să nu mergem după vreun idol sau după vreo doctrină. Dă-ni-L pe Hristos Cel viu care a înviat din morți și a dat cinste Cuvântului, prin Sângele și prin învierea Sa.

Oamenii aceștia sunt credincioși, iar ultimele Lui cuvinte au fost: *„Iată semnele care îi vor însoți pe cei ce vor crede... își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.”* (Marcu 16.17-18).

Doamne, Isuse, mă rog și eu împreună cu ei. Suntem cu toții la cruce și avem foarte multe lucruri în comun, pentru că avem sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care dovedește că este aici, printre noi. Ne punem mâinile pe trupul slăbit și primim vindecarea.

Satan, îți poruncim în Numele lui Isus Hristos să ieși de aici! Părăsește-i pe oamenii aceștia, ca să fie vindecați prin puterea învierii lui Isus Hristos.

Eu cred în Domnul Isus. Haideți să spunem împreună: „Eu cred în Domnul Isus și Îl primesc. Eu cred.” Spuneți-vă numele: „Prin rănilor lui...” Spuneți o dată cu mine:

„Prin rănilor Lui (spuneți-vă numele) William Branham a fost tămăduit.” Lucrarea este încheiată, iar Dumnezeu care a dat făgăduința este aici ca să o confirme.

Isus a spus: *„Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.”* (Ioan 20.21). Dumnezeu care L-a trimis era cu el și în El. De asemenea, Isus a zis: *„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.”* (Ioan 10.37).

Deci, dacă nu vă spun Adevărul, El nu va întări cuvintele mele dar, Dumnezeu care i-a trimis pe apostoli, a trimis și această lucrare în țara noastră, și El dovedește că este aici și că lucrarea aceasta vine de la El. Semnele pe care le-a făgăduit dovedesc că El este aici; că suntem în prezența lui Isus Hristos.

Primiți vindecarea! Primiți-o! Nu trebuie să ne intereseze ce se va întâmpla. Nu priviți la aceste lucruri, ci priviți acolo unde v-ați ancorat credința; priviți la cruce, unde v-ați pus mâinile peste Jertfă. Duceți-vă și credeți, pentru că atunci vă veți însănătoși.

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc,

Că-ntâi El m-a iubit (țineți mâinile pe Jertfă)

Și mi-a adus mântuirea

Pe lemnul Calvarului.

Haideți să ne ridicăm în picioare. Ridicați-vă mâinile și inimile. De ce Îl iubiți? De ce-L iubiți pe El, Jertfa și Ispășirea noastră?

...Că-ntâi El m-a iubit

(Ce ne-a adus El? Eliberare deplină).

Pe lemnul Calvarului

Mi-a adus mântuirea.

Eu Îl iubesc... (O, îmi vine să nu mă mai opresc din cântat!).

Că-ntâi El m-a iubit,

Și mi-a adus mântuirea

Pe lemnul Calvarului.

Ce crezi despre aceasta, tinere? Crezi că vechea boală de stomac te va părăsi? Da? Crezi că vei fi eliberat de boala de stomac? În ordine. Vei fi eliberat.

Doamne Isuse, Te rog să-i vindeci și pe oamenii care au trimis aceste batiste, în Numele lui Isus. Amin.

- Amin -